

táváje nedovolené rekursy, o případu tu projednávaném se nezmiňuje. Neodůvodněn jest dovolací recurs i proti rekursnímu usnesení, pokud jím byl zamítnut návrh na povolení exekuce zabavením nároku povinné strany podle § 38 čís. nař. z 19. března 1916 čís. 69 ř. zák. Oprávnění tímto ustanovením poskytnuté vlastníku nemovitostí zatížených zástavním právem není podle své právní povahy samostatným právem majetkovým, nýbrž jest jen výronem práva vlastnického jako zásadně neobmezeného oprávnění, s podstatou a užitky věci podle své vůle nakládati, a není proto bez tohoto svého právního základu o sobě podrobena exekuci, jako jí nejsou podrobeny jiné výrony práva vlastnického, na př. právo věci užívati, ji zciziti, zatížiti a pod.

Čís. 10219.

Lze zabavití nárok na vyplacení zápůjčkové valuty na základě předběžné smlouvy o poskytnutí knihovně zajištěné zápůjčky.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R I 691/30).

Návrhu vymáhajícího věřitele na povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, již prý má dlužník za spořitelnou z valuty zápůjčky povolené na dům, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. **Důvody:** Povaha zápůjčky (§ 983 obč. zák.) přináší s sebou, že, dokud není zápůjčka vypůjčitelé vyplacena, nevznikne právní nárok, který by mohl býti zabaven, takže byl zabaven právní nárok dosud neexistující, což však odporuje ustanovení § 294 ex. ř. V podstatě jde o pactum de contrahendo podle § 936 obč. zák. a není zabavená pohledávka v tom směru ve smyslu § 54 čís. 3 ex. ř. přesně poznačena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

V návrhu na povolení exekuce zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky 150.000 Kč, kterou prý má dlužnice za poddlužnicí, spořitelnou v Ch., z valuty zápůjčky povolené na dům č. p. 632, uvedl vymáhající věřitel, že dlužnice zakročila o vklad zástavního práva na dům č. p. 632 za pohledávku Spořitelny v Ch. ze zápůjčky, kterou jí spořitelna povolila, a že tento vklad byl povolen. Tím bylo vyhověno předpisu § 54 čís. 3 ex. ř., neboť z návrhu lze seznati část majetku, na kterou má býti vedena exekuce, a vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. Jde o zabavení nároku na vyplacení zápůjčkové valuty na základě předběžné smlouvy (pactum de contrahendo) o poskytnutí knihovně zajištěné zápůjčky. Byla-li zápůjčka zapůjčitelem povolena a výplata peněz učiněna závislou na knihovním vkladu zástavního práva, a byl-li knihovní vklad již také povolen, přísluší vypůjčitelé proti zapůjčitelé nárok, by mu

byla zápůjčková valuta vyplacena. Tento nárok jest postupitelný a tudíž zásadně i zabavitelný, může-li valuta býti vyplacena právnímu nástupci vypůjčitelovu s tím účinkem, že se vypůjčitel stane dlužníkem tak, jakoby byl přijal valutu on sám. (Ehrenzweig, Das Recht der Schuldverhältnisse, r. 1928, str. 141, 396 a 397). Tak tomu jest podle návrhu na povolení exekuce i v tomto případě, takže první soud právem exekuci povolil.

Čís. 10220.

Tuzemský soud, u něhož manželský otec nezletilých dětí měl obecné sudiště v době podání návrhu rodičů na vydání dětí, jest příslušným rozhodnouti o tomto návrhu, i když děti byly v době podání návrhu ve Francii.

(Rozh. ze dne 10. října 1930, R I 695/30).

Soud první stolice (okresní soud Praha-Jih) odmítl návrh manželského otce, by mu byly dány děti do výchovy a výživy, jakož i návrh manželské matky téhož obsahu. Důvody: Obě nezletilé děti a jejich rodiče jsou podle potvrzení francouzského konsulátu v Praze francouzskými státními občany. Otec i děti bydlí ve Francii, matka v Československé republice. Ježto jde o ryze statusovou věc cizích státních příslušníků a není normy, opravňující tuzemský soud k zakročení, musel soud účast na rozhodnutí věci odmítnouti. Tomu neodporuje ani ustanovení § 183 nesp. řiz., jež nutně předpokládá nezletilcův pobyt v tuzemsku v čase soudního opatření. Rekursní soud zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by o obojím návrhu znovu rozhodl. Důvody: Soud první stolice odůvodnil odmítnutí návrhů tím, že jde o ryze statusovou věc cizích státních příslušníků a že není normy, opravňující tuzemský soud k zakročení. Soud rekursní nepokládá ani skutečnost, že rodiče i děti jsou státními občany francouzskými a že otec s dětmi bydlí nyní ve Francii, ani to, že jde o věc statusovou, za postačitelé k odmítnutí návrhů. Občanský zákoník vychází, jakž zřejmo z § 1 («obyvatelů státu vespolek») z principu teritoriálního, podle něhož použití jest domácího zákona na všechny osoby na území státu. Při použití osobních statutů nerozhoduje zpravidle bydliště, nýbrž státní příslušnost. O to však tu dosud nejde. Teprve při věcném rozhodování o návrzích bude se soudu zabývatí otázkou, zda se má řídit právem československým či francouzským. Jde zatím o otázku, zda se může státní příslušník francouzský — a jimi jsou i otec, i jeho manželka i obě jejich děti — dovolati soudu československého, v jehož obvodu v době návrhů měli řádné bydliště, by rozhodl v nesporném řízení o tom, komu z obou rodičů mají děti býti dány do výživy a výchovy. Soud rekursní má za to, že příslušnost československého soudu v tomto případě nelze vyloučiti. Podle čl. 2 úmluvy ze dne 18. ledna 1921 mezi Československou republikou a republikou Francouzskou čís. 273 sb. z. a n. z roku 1922, mají Francouzi v Československu a Čechoslováci ve Francii požívati, stejně jako